

УДК 343.85(477)'06

Г.В. Федотова,
доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник,
начальник відділу ДНДІ МВС України, м. Київ,
ORCID ID 0000-0002-7798-3143

ОСОБЛИВОСТІ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ¹

У статті висвітлено питання щодо особливостей досудового розслідування кримінальних проступків у формі дізнання. Охарактеризовано процесуально-правовий статус суб'єкта, уповноваженого на провадження дізнання. Особливо увагу приділено строкам кримінального провадження, специфіці здійснення провадження по кримінальних проступках, зокрема зупиненню, відновленню та закінченню досудового розслідування кримінальних проступків.

Ключові слова: досудове розслідування, дізнання, кримінальний проступок, кримінальна процесуальна форма

В статті освіщені вопросы особенностей досудебного расследования уголовных проступков в форме дознания. Охарактеризовано процессуально-правовой статус субъекта, уполномоченного на осуществление дознания. Отдельное внимание уделено срокам уголовного производства, специфике осуществления производства по уголовным проступкам, в частности останове, восстановлению и окончанию предварительного расследования уголовных проступков.

Ключевые слова: досудебное расследование, дознание, уголовный проступок, уголовная процессуальная форма.

Порядок досудового розслідування кримінальних проступків є спрощеною (диференційованою) формою кримінального провадження, яка врегульована нормами кримінального процесуального закону та Конституції України, у ч. 1 ст. 92 якої встановлено, що виключно законами України визначається діяльність органів дізнання і слідства, а у ст. 121 – нагляд за додержанням законів органами, які проводять дізнання, досудове слідство, здійснює прокуратура [1].

Враховуючи положення пункту 4 статті 3 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК), дізнання розкривається як форма досудового розслідування, в якій здійснюється розслідування кримінальних проступків [2]. Процесуально-правовим статусом суб'єкта, уповноваженого на провадження дізнання, наділено слідчого органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства (ч. 1 ст. 38 КПК), а у встановлених законом випадках його повноваження можуть здійснювати співробітники інших підрозділів (ч. 3 ст. 38 КПК). Наразі нормативного акта, який би встановлював повноваження зазначених співробітників щодо досудового розслідування кримінальних проступків, не ухвалено. До категорії співробітників інших підрозділів можна віднести суб'єктів, які наділені кримінально-процесуальною компетенцією (владними повноваженнями – гарантованою законом мірою прийняття рішень і вчинення дій) у сфері вирішення кримінально-правових конфліктів, що виникають у суспільстві. Встановлені законом цілі діяльності таких суб'єктів визначають спосіб їх нормативної орієнтації на досягнення певного процесуального результату, відповідно відхилення від такого способу не сприятиме досягненню цілей та завдасть значної шкоди правам і законним інтересам усіх суб'єктів кримінального процесу.

¹ Закінчення. Початок у попередньому номері.

Наприклад, законодавець зобов'язує як слідчого, так й іншу службову особу на прийняття та реєстрацію заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення (ст. 214 КПК), але внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань передбачається лише слідчим, прокурором. У разі виявлення ознак кримінального правопорушення на морському чи річковому судні, що перебуває за межами України, досудове розслідування розпочинається негайно, відомості про нього вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань при першій можливості. Для того, щоб визначений законом предмет відання міг повно і всебічно бути опрацьований, потрібен той чи інший суб'єкт, наділений компетенцією і достатніми для цього владними повноваженнями. Водночас перетинання повноважень заважає їх комплексному здійсненню, а, отже, і досягнення певних цілей, спрямованих на мету кримінального процесу в цілому. Відповідно результати діяльності суб'єктів кримінально-процесуальних правовідносин тільки тоді матимуть правове значення, якщо вони сприятимуть меті кримінального процесу після набуття ними "правового статусу". Отже, кримінальна процесуальна діяльність повинна ґрунтуватися виключно на засадах офіційності та кримінально-процесуального врегулювання, яке обумовлює визначення повноважень суб'єкта щодо провадження досудового розслідування у формі дізнання при розслідуванні кримінального проступку. Крім того, повноваження повинні бути наділені обов'язковими компетенційними елементами, до яких належать: нормативне встановлення цілі діяльності суб'єктів, уповноважених на здійснення кримінального провадження; предмет відання та об'єкти впливу; повноваження щодо прийняття процесуальних рішень і вчинення процесуальних дій. Відтак повне, всебічне і неупереджене встановлення обставин кримінального проступку гарантоване за умови визначення конкретного уповноваженого суб'єкта на провадження дізнання у перебігу досудового розслідування. Закріплення в законодавстві посадової особи-дізнавача в якості уповноваженої особи на провадження кримінальних проступків повинно стати однією з обов'язкових умовою при запровадженні положень про кримінальні проступки. Водночас відновлення правового інституту – дізнання сприятиме зменшенню навантаження на органи досудового слідства, чітко визначена процедура передачі кримінальних проваджень від слідчих дізнавачам сприятиме чіткому механізму проведення цих дій. Економія часу при провадженні дізнання виправдається досягненням максимального рівня охорони прав і свобод людини при застосуванні мінімальних матеріальних затрат і засобів.

Щодо застосування запобіжних заходів під час проведення дізнання кримінальних проступків, слід звернути увагу на їх пропорційність відповідно до кримінального правопорушення. Заходи забезпечення кримінального провадження, які застосовуються при провадженні кримінальних проступків, мають полягати в тимчасовому обмеженні прав людини і не передбачати суворий характер примусу, забезпечуючи запобігання новим правопорушенням та належну поведінку особи, до якої вони застосовуються. Не може бути застосовано застава, домашній арешт та тримання під вартою. Основними видами запобіжних заходів, які застосовуються до особи, яка вчинила кримінальний проступок, залишаються: особисте зобов'язання та особиста порука і в разі, коли особа порушила обрані до неї саме ці види, не можуть бути застосовані застава, домашній арешт і тримання під вартою. Вчинення кримінальних проступків не передбачає застосування покарання у виді позбавлення волі, під час досудового розслідування кримінальних проступків не може бути застосоване затримання уповноваженою службовою особою (ст. 208 КПК), натомість, кримінальним процесуальним законом дозволено законне затримання будь-якою особою, яка не є уповноваженою службовою особою, іншої особи за вчинення кримінального проступку. Кожен, хто здійснив законне затримання, зобов'язаний негайно повідомити уповноважену службову особу про затримання та місце знаходження затриманого (ч. 3 ст. 207 КПК). З'ясувавши, що затриманою особою вчинено кримінальний проступок, уповноважена службова особа не має права доставляти особу до органу досудового розслідування в порядку, встановленому ст. 210 КПК, а зобов'язана звільнити затриманого.

Заборонено виконувати під час досудового розслідування кримінальних проступків негласні слідчі (розшукові) дії – різновид слідчих чи розшукових дій, відомості

про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за деяким винятком випадків. Статтею 246 КПК передбачено, що негласні слідчі (розшукові) дії проводяться виключно у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів (ч. 2). Натомість, слідчі (розшукові) дії під час досудового розслідування кримінальних проступків дозволяється виконувати всі. Заборона на провадження негласних слідчих (розшукових) дій обумовлена дією у кримінальному провадженні принципу пропорційності, згідно з яким обмеження конституційних та інших прав громадян має відповідати рівню суспільної небезпечності вчиненого кримінального правопорушення.

Строк досудового розслідування кримінальних проступків обчислюється з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження.

Строк досудового розслідування з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня повідомлення особі про підозру у кримінальному провадженні щодо кримінального проступку становить шість місяців. Якщо досудове розслідування кримінального проступку до моменту повідомлення особі про підозру неможливо закінчити у строк до шести місяців, указаний строк може бути неодноразово продовжений слідчим суддею за клопотанням прокурора або слідчого, погодженого з прокурором, на строк до двох місяців.

З дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку досудове розслідування повинно бути закінчено протягом одного місяця (ст. 219 КПК). У разі необхідності перевірити та оцінити докази з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження, передбачено можливість продовження зазначеного строку до двох місяців із дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку, районним (міським) або іншим прирівняним до нього прокурором.

Якщо до Єдиного реєстру досудових розслідувань внесено відомості про кримінальний проступок, а під час досудового розслідування (дизнання) до повідомлення особі про підозру встановлені ознаки злочину, то до реєстру за тим же номером вносять відомості про злочин і досудове розслідування продовжується за правилами проведення досудового слідства. Якщо ознаки злочину встановлені під час досудового розслідування кримінального проступку після повідомлення особі про підозру, то слідчий, прокурор, керуючись ст. 279 КПК, має змінити повідомлення про підозру у вчиненні злочину, оскільки виникають підстави для зміни раніше повідомленої підозри, та відповідно продовжувати розслідування у формі досудового слідства. Строк досудового розслідування у такій ситуації буде становити не більше двох або шести чи дванадцяти місяців (ст. 219 КПК) з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку. Відлік строку досудового слідства з цього моменту обумовлений правилом про розумні строки кримінального провадження (ст. 28 КПК), а також тим, що фактичні обстави кримінального правопорушення уже досліджувалися в межах дизнання. Зміна ж повідомлення про підозру пов'язана лише зі зміною кримінально-правової кваліфікації діяння.

Якщо є необхідність у перекваліфікації зі злочину на кримінальний проступок діяння, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань, що виникла до повідомлення особі про підозру, то до реєстру слід внести відомості про кримінальний проступок під тим же номером реєстрації. В іншому випадку, у разі повідомлення особі про підозру та при встановленні обставин під час досудового розслідування злочину, які свідчать, що діяння має бути кваліфіковане як кримінальний проступок, то повідомлення про підозру підлягає зміні в порядку ст. 279 КПК. Строк досудового розслідування у цьому разі має визначатися із урахуванням положень ч. 1 ст. 219 КПК і не може перевищувати двох місяців. Коли строк досудового слідства уже було продовжено до шести чи до дванадцяти місяців (ч. 2 ст. 219 КПК), то невідкладно після зміни повідомлення про підозру слідчий, прокурор

повинні перейти до виконання вимог ст. 290 КПК щодо відкриття матеріалів іншій стороні та ст. 301 КПК щодо закінчення досудового розслідування.

Після зміни повідомлення про підозру слідчий, прокурор мають негайно вжити заходів щодо скасування запобіжних заходів у вигляді домашнього арешту, застави, тримання під вартою, якщо такі було застосовано (див. ст. 299 КПК); припинити виконання негласних слідчих (розшукових) дій (див. ст. 300 КПК), які було застосовано (див. ст. 299 КПК); припинити виконання негласних слідчих (розшукових) дій (див. ст. 300 КПК).

Ні в якому разі матеріали досудового розслідування щодо кримінального проступку не можуть бути об'єднані в одне провадження з матеріалами досудового розслідування щодо злочину (ч. 2 ст. 217 КПК).

У всіх кримінальних провадженнях щодо проступків із моменту повідомлення особі про підозру можуть бути укладені угоди між потерпілим та підозрюваним про примирення та між прокурором та підозрюваним про визнання винуватості. Відповідно до ст. 468 КПК у кримінальному провадженні може бути укладено два види угод, один з яких – угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим, другий – угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості. У кримінальному провадженні, в якому беруть участь кілька потерпілих від одного й того ж самого кримінального правопорушення, угоду може бути укладено лише з усіма потерпілими. При цьому укладається одна угода, в якій може бути зазначено різні вимоги потерпілих до підозрюваного/обвинуваченого щодо розміру шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, строку її відшкодування чи переліку дій, не пов'язаних із відшкодуванням шкоди, які підозрюваний/обвинувачений зобов'язаний вчинити щодо кожного потерпілого, але обов'язково має бути зазначено про узгоджене між сторонами (усіма потерпілими та підозрюваним/обвинуваченим) покарання, їх згоду на призначення такого покарання або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням. Недотримання цих вимог закону відповідно до п. 1 ч. 7 ст. 474 КПК є підставою для відмови у затвердженні угоди. У разі, якщо кримінальне провадження здійснюється стосовно кількох осіб, які підозрюються/обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згоди щодо укладення угоди досягнуто не з усіма підозрюваними/обвинуваченими, відповідно до вимог абз. 1 ч. 8 ст. 469 КПК угоду може бути укладено з одним (кількома) із підозрюваних/обвинувачених. Кримінальне провадження стосовно особи (осіб), з якими досягнуто згоду щодо укладення угоди про визнання винуватості, на підставі постанови прокурора або ухвали суду підлягає виділенню в окреме провадження залежно від того, на якій зі стадій кримінального провадження сторонами було ініційовано укладення угоди [3].

Зупинення дізнання після повідомлення особі про підозру здійснюється на підставах і в порядку, встановлених статтею 280 КПК, зокрема, якщо підозрюваний захворів на тяжку хворобу, яка перешкоджає його участі у кримінальному провадженні, за умови підтвердження цього відповідним медичним висновком. При цьому поняття “тяжка хвороба”, яке вжито в зазначених нормах КПК України, не визначено ні в юридичній, ні в медичній літературі. Унаслідок цього низка авторів вважає, що тяжким визнають захворювання, за якого стан здоров'я підозрюваного перешкоджає можливості його участі у кримінальному провадженні [4]. Доцільною, на нашу думку, є позиція, що, вирішуючи питання про зупинення досудового розслідування відповідно до пункту 1 частини 1 статті 280 КПК України, тяжкість хвороби слід визначати за Переліком захворювань, які є підставою для подання до суду матеріалів про звільнення засуджених від подальшого відбування покарання, установленого наказом Міністерства юстиції України, Міністерства охорони здоров'я України “Про затвердження Порядку організації надання медичної допомоги засудженим до позбавлення волі” від 15.08.2014 № 1348/5/572, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 20.08.2014 № 990/25767 (далі – Наказ) [5].

Аналізуючи кримінально-процесуальні норми, переконуємось, що визначення тяжкої хвороби цілком залежить від того, чи перешкоджає вона участі підозрюваного у кримінальному провадженні. Виникає питання як діяти, якщо певну хворобу оцінено як тяжку (за наведеним переліком у Наказі), однак вона дозволяє проведення

процесуальних дій за участю підозрюваного та прийняття остаточного рішення, чи є вона підставою для зупинення дізнання. Окреслюючи своє бачення, переконані, що наявність тяжкої хвороби потребує документального підтвердження факту хвороби та об'єктивно має перешкоджати участі підозрюваного у кримінальному провадженні.

Найпоширенішою “підставою” для зупинення дізнання є оголошення в розшук підозрюваного. До зупинення дізнання слідчий (співробітник іншого підрозділу, визначений здійснювати повноваження слідчого) зобов'язаний виконати всі слідчі (розшукові) та інші процесуальні дії, проведення яких необхідне та можливе, а також всі дії для здійснення розшуку підозрюваного (ч. 2 ст. 280 КПК), зокрема необхідно провести всі дії для встановлення місцезнаходження підозрюваного. Підозрюваний у визначеному порядку (ст.ст. 135–136 КПК) має бути викликаний, і у разі неявки без поважних причин на виклик, а також, якщо місцезнаходження підозрюваного невідоме або особа перебуває за межами України, здійснюється фактичне оголошення останнього у розшук, про що вказується в постанові про зупинення досудового розслідування у формі дізнання, відповідні відомості вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Окремої уваги заслуговує зупинення дізнання у кримінальному провадженні щодо декількох підозрюваних. Відповідно до ч. 3 ст. 280 КПК України, якщо у кримінальному провадженні є два або декілька підозрюваних, а підстави для зупинення стосуються не всіх, прокурор має право виділити досудове розслідування і зупинити його стосовно окремих підозрюваних. Отже, чинний кримінальний процесуальний закон залишає питання зупинення досудового розслідування у формі дізнання щодо всіх підозрюваних на розсуд прокурора. Як представляється, неприйнятною є ситуація, за якої реалізація процесуальних прав одного підозрюваного залежить від обставин, що виникли з іншим підозрюваним у справі [6].

Підставою зупинення дізнання в кримінальному провадженні щодо кримінального проступку є відмова слідчого судді у задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування. Законом України “Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини” від 7 жовтня 2014 р. № 1689-VII [7] в Україні було запроваджено інститут спеціального досудового розслідування кримінальних правопорушень, який регламентовано главою 24-1 КПК. Вирішуючи питання про здійснення спеціального досудового розслідування, слідчий суддя повинен переконатись у наявності фактичних підстав для прийняття такого рішення. Слідчий суддя зобов'язаний постановити вмотивоване та обґрунтоване рішення, тому він повинен урахувати всі обставини, що мають значення для вирішення клопотання. Виконання цього обов'язку не залежить від волі інших осіб. Це публічний обов'язок слідчого судді, який впливає із сутності правосуддя як специфічної форми діяльності органів публічної влади. Тому під час розгляду клопотання, відповідно до ч. 3 ст. 297-3 КПК, слідчий суддя має право за клопотанням сторін кримінального провадження або за власної ініціативи заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення питання про здійснення спеціального досудового розслідування або відмови у задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування. Відповідно до ч. 1 ст. 297-4 КПК, слідчий суддя відмовляє в задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування, якщо прокурор (слідчий) не доведе, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук.

Водночас підставою для зупинення дізнання у кримінальному провадженні розглядається наявна необхідність виконання процесуальних дій у межах міжнародного співробітництва. Йдеться про виконання процесуальних дій у межах міжнародної правової допомоги. Відповідно до статті 541 КПК, міжнародна правова допомога – це проведення компетентними органами однієї держави процесуальних дій, виконання яких необхідне для досудового розслідування, судового розгляду або для виконання вироку, ухваленого судом іншої держави або міжнародною судовою установою.

Досудове розслідування у формі дізнання зупиняється вмотивованою постановою прокурора або слідчого за погодженням з прокурором, відомості про що вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Копія постанови надсилається стороні захисту, потерпілому, представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, які мають право її оскаржити слідчому судді. Після зупинення досудового розслідування проведення слідчих (розшукових) дій не допускається, крім тих, які спрямовані на встановлення місцезнаходження підозрюваного. Період від дня винесення постанови про зупинення досудового розслідування в формі дізнання до моменту прийняття рішення про відновлення провадження не включається до загального строку досудового розслідування.

Якщо підстави для зупинення перестали існувати, а саме підозрюваний видужав, його місцезнаходження встановлено, завершено проведення процесуальних дій у межах міжнародного співробітництва), а також у разі потреби проведення слідчих (розшукових) чи інших процесуальних дій, досудове розслідування відновлюється. Копія постанови про відновлення досудового розслідування надсилається стороні захисту, потерпілому, представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження (ст. 282 КПК), а також у разі скасування слідчим суддею постанови про зупинення досудового розслідування. Відомості про відновлення досудового розслідування вносяться слідчим, прокурором до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Особливостями закінчення досудового розслідування кримінальних проступків є те, що проведення слідчих (розшукових) дій після закінчення строку розслідування заборонено, а якщо вони були проведені, то їхні результати визнаються юридично нікчемними (ч. 8 ст. 223 КПК). Крім того, слідчий зобов'язаний у найкоротший строк, але не пізніше двадцяти п'яти днів після повідомлення особі про підозру, подати на затвердження прокурору один із зазначених процесуальних документів: проект рішення про закриття кримінального провадження; проект клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності; обвинувальний акт, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру; клопотання про продовження строку досудового розслідування з підстав, передбачених КК. У разі необхідності прокурор має право самостійно оформити зазначені процесуальні документи та до спливу тридцятиденного терміну після повідомлення особі про підозру здійснити одну із зазначених дій: прийняти рішення про закриття кримінального провадження; звернутися до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності; звернутися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру; подати клопотання про продовження строку досудового розслідування з підстав, передбачених КК.

З огляду на викладене, варто зазначити, що запровадження кримінального проступку до вітчизняного кримінального процесуального законодавства має на меті сприяння розв'язанню процедурних питань шляхом започаткування інституту дізнання з урахуванням рівня суспільної небезпечності кримінального проступку; специфіки суб'єктів вчинення суспільно небезпечного діяння, дотримання конституційних прав і свобод людини і громадянина під час кримінального провадження, визначення необхідного алгоритму дій для слідчого (уповноваженого співробітника іншого підрозділу), прокурора та слідчого судді.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України: Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 27.04.2018).
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2078> (дата звернення: 02.03.2018).
3. Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод. Постанова пленуму вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 11.12.2015 № 13 URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013740-15> (дата звернення: 11.03.2018).
4. Кримінальний процес: [підруч.] / за заг. ред. В.В. Коваленка, Л.Д. Удалової, Д.П. Письменного. К.: Центр навч. л-ри, 2013. 554 с.

5. Про затвердження Порядку організації надання медичної допомоги засудженим до позбавлення волі: наказ Міністерства юстиції України, Міністерства охорони здоров'я України від 15.08.2014 № 1348/5/572, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 20.08.2014 № 990/25767 URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0990-14> (дата звернення: 18.04.2018).

6. Узагальнення про практику розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність органів досудового розслідування чи прокурора під час досудового розслідування. Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних та кримінальних справ: лист від 12.01.2017 № 9-49/0/4-17 URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/VRR00212.html (дата звернення: 12.04.2018).

7. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини: Закон України від 7 жовтня 2014 р. № 1689-VII URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1689-18> (дата звернення: 15.04.2018).

REFERENCES

1. Constitution of Ukraine: Bill of Ukraine dated June 28, 1996. No 254k/96-VR. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. 1996. No 30. Art. 141. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (Date of Application: 27.04.2018) [in Ukrainian].

2. Criminal Procedural Code of Ukraine: Bill of Ukraine dated April 13, 2012. No 4651-VI. Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. 2013. No 9–10, 11–12, 13. Art. 88. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2078> (Date of Application: 02.03.2018) [in Ukrainian].

3. About the Practice of Conducting Criminal Proceedings by the Courts on the Basis of Agreements. Resolution of the Plenum of the High Specialized Court of Ukraine for the Examination of Civil and Criminal Cases dated 11.12.2015. No 13. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013740-15>. (Date of Application: 11.03.2018) [in Ukrainian].

4. Criminal Process / editor V.V. Kovalenko, L.D. Udalova, D.P. Pysmennyi. K., 2013. 554 p. [in Ukrainian].

5. About the Approval of the Procedure for Providing Medical Assistance to the Sentenced to Imprisonment: the Order of the Ministry of Justice of Ukraine, the Ministry of Health of Ukraine dated August 15, 2014. No 1348/5/572, registered in the Ministry of Justice of Ukraine dated 20.08.2014. No 990/25767. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0990-14> (Date of Application: 18.04.2018) [in Ukrainian].

6. Generalization of the practice of consideration of complaints about decisions, actions or inactivity of bodies of pre-trial investigation or prosecutor during pre-trial investigation/ Highest Specialized Court of Ukraine of the Consideration of Civil and Criminal Cases: a Letter dated January 12, 2017 No 9-49/0/4-17. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/VRR00212.html (Date of Application: April 12, 2018) [in Ukrainian].

7. About Amendments to the Criminal and Criminal Procedural Codes of Ukraine Regarding the Inevitability of Punishment for Certain Crimes Against the Basis of National Security, Public Safety and Corruption Criminal Law of Ukraine dated October 7, 2014. No 1689-VII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1689-18> (Date of Application: 15.04.2018) [in Ukrainian].

UDC 343.85(477)'06

H.V. Fedotova,
Doctor of Law, Senior Researcher,
Head of Scientific and Organizational Department
of the State Research Institute MIA Ukraine, Kyiv,
ORCID ID 0000-0002-7798-3143

FEATURES OF PRE-TRIAL INVESTIGATION OF CRIMINAL MISCONDUCT

One of the main objectives of the criminal procedure law is to protect the individual, society and the state from criminal offenses, to support the rights, freedoms and legitimate interests of participants in criminal proceedings, as well as to ensure a prompt, complete and impartial investigation and judicial review. Accordingly, in order to accomplish this task, the authorities must clearly observe legal regulations and demand it from persons involved into a criminal investigation in one way or another.

Nowadays the peculiarity of pre-trial investigation of criminal misconduct is that it is carried out in the form of inquiry, as it is discussed in Art. 215 CPC of Ukraine. The conduct of proceedings for criminal misdemeanors prescribes separately the terms for the introduction of pre-trial investigation in the form of requests and the specific requirements

for their continuation with the criminal procedure law; selection of grounds for stopping, restoration and termination of pre-trial investigation of criminal misdemeanors.

A specific feature of criminal cases concerning criminal misdemeanors is the conclusion of an agreement between victims and suspects of reconciliation, and between the prosecutor and the suspect on the peccavi that occurs only from the moment a person is informed of the suspicion. Characteristic signs of concluding agreements in a criminal proceeding involving several victims of the same criminal offense, as well as in the case of criminal proceedings against several persons suspected / accused of committing one or more criminal offenses. Selection in a separate criminal proceedings in relation to the person with whom agreement has been reached on concluding an agreement on the recognition of guilt, etc. At the same time, it is grounded that the principles of officiality and criminal procedure settlement are mandatory, which determine the authority of the subject to conduct a pre-trial investigation in the form of inquiry in the investigation of a criminal misdemeanor. It is proved that the powers should be endowed with mandatory competency elements, which include: the normative establishment of the purpose of the activities of the entities authorized to conduct criminal proceedings; subject matter and objects of influence; powers for the adoption of procedural decisions and the commission of procedural actions. The expediency of identifying a specific authorized entity for conducting an inquiry in the course of pre-trial investigation in the form of an inquiry was argued with the aim of full, complete and impartial determination of the circumstances of a criminal misdemeanor.

Keywords: pre-trial investigation, inquiry, criminal offense, criminal procedural form.

Отримано 05.06.2018.